

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszący odwołanie podnosi następujące zarzuty:

W pierwszym rzędzie wnoszący odwołanie twierdzi, że dopuszczono się uchybień proceduralnych. Sąd nie uzasadnił swych ustaleń dotyczących zdefiniowania układu odniesienia, selektywnego charakteru środka i jego uzasadnienia, względnie uzasadnił te ustalenia w sposób wewnętrznie sprzeczny, a jednocześnie, poprzez nieuwzględnienie argumentów wnoszącego odwołanie, naruszył przy tym jego prawo do bycia wysłuchanym.

Ponadto wnoszący odwołanie utrzymuje, że dopuszczono się naruszenia art. 107 TFUE, a na poparcie tego twierdzenia podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze, Sąd nieprawidłowo zdefiniował układ odniesienia, gdyż, myśląc ze sobą pierwszy i drugi stopień kontroli selektywności, niesłusznie uznał za obowiązującą zasadę ogólną uregulowanie przewidujące wyłączenie wykorzystania strat na podstawie § 8c ust. 1 KStG, zaś zachowanie strat na podstawie klauzuli restrukturyzacji zawartej w § 8c ust. 1a KStG uznał za wyjątek od tej zasady. Sąd nie uwzględnił przy tym okoliczności, że klauzula restrukturyzacji jest elementem powszechnego, opartego na niemieckim prawie konstytucyjnym normalnego podatkowego trybu przenoszenia strat na podstawie § 10d EStG.

Po drugie, Sąd niesłusznie uznał klauzulę restrukturyzacji za selektywną. Sąd nie wziął pod uwagę tego, że klauzula restrukturyzacji nie określa swego podmiotowego zakresu zastosowania, ale przeciwnie – jest dostępna dla wszystkich przedsiębiorstw, bez względu na ich rodzaj czy przedmiot działalności. Klauzula restrukturyzacji ma zastosowanie w jednakowym zakresie do wszystkich przedsiębiorstw, które znalazły się w trudnej sytuacji gospodarczej. W tym kontekście Sąd nie wziął również pod uwagę tego, że – z punktu widzenia właściwego celu uregulowań dotyczących przenoszenia strat, a mianowicie wyeliminowania ryzyka nadużyć przy wykorzystywaniu strat – przedsiębiorstwa będące w trudnej sytuacji i przedsiębiorstwa zdrowe nie znajdują się w sytuacjach porównywalnych pod względem faktycznym i prawnym. W typowych przewidzianych przez ustawodawcę przypadkach stosowania klauzuli restrukturyzacji wykluczone są nadużycia związane z wykorzystywaniem strat.

Po trzecie, Sąd w każdym razie niesłusznie uznał klauzulę restrukturyzacji za nieuzasadnioną. Wnoszący odwołanie utrzymuje, że klauzula restrukturyzacji nie ma na celu wspierania przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji, ale zmierza do zapewnienia, aby przedsiębiorstwa te były opodatkowane zgodnie z zasadą zdolności płatniczej, co stanowi cel nierozdzielnie związany z niemieckim systemem podatkowym. W szczególności w efekcie zatrzymania strat tzw. zyski pozorne, wynikające z rezygnacji z wierzytelności z tytułu pożyczek, zostają ostatecznie zwolnione z podatku w wyniku potrącenia ich ze stratami.

(¹) Dz.U. L 235, s. 26.

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 4 lutego 2016 r. w sprawie T-287/11,
Heitkamp BauHolding GmbH/Komisja Europejska, wniesione w dniu 14 kwietnia 2016 r. przez
Republikę Federalną Niemiec**

(Sprawa C-208/16 P)

(2016/C 211/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i R. Kanitz, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Heitkamp BauHolding GmbH, Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 4 lutego 2016 r. w sprawie T-287/11 w zakresie, w jakim oddała on skargę jako bezzasadną;

- stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału, decyzji Komisji C(2011) 275 wersja ostateczna z dnia 26 stycznia 2011 r. w sprawie pomocy państwa C 7/2010 („KStG, Sanierungsklausel”);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Sądem i Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnosząca odwołanie podnosi eden zarzut.

Twierdzi, że doszło do naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE. Sąd nie wziął pod uwagę okoliczności, że przepis § 8c ust. 1a KStG (tzw. klauzula restrukturyzacji) nie jest selektywny, a mianowicie:

- tzw. klauzula restrukturyzacji nie jest selektywna *prima facie*, ponieważ nie wprowadza ona odstępstwa od obowiązującego systemu odniesienia i jest ona środkiem ogólnym, z którego może skorzystać każde przedsiębiorstwo na terytorium tego państwa członkowskiego;
- tzw. klauzula restrukturyzacji jest także uzasadniona charakterem i wewnętrzną strukturą systemu podatkowego. Klauzula ta jest uzasadniona, po pierwsze, zasadą opodatkowania z uwzględnieniem zdolności płatniczej, po drugie, zwalczaniem nadużyć, a mianowicie przeciwdziałaniem sytuacjom, w których dochodzi do nadużyć, a po trzecie, obiektywnymi różnicami między szkodliwym nabyciem udziałów a nabyciem udziałów w celu restrukturyzacji.

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 9 lutego 2016 r. w sprawie T-639/14, Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI)/Komisja Europejska, wniesione w dniu 22 kwietnia 2016 r. przez Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI)

(Sprawa C-228/16 P)

(2016/C 211/50)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI) (przedstawiciele: adwokaci Efthymios Bourtzalas, Anargiros Oikonomou, Efstathia Salaka, Charalampos Synodinos, Charisios Tagaras, Denis Waelbroeck)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego postanowienia,
- odesłanie przez Trybunał sprawy do Sądu, aby orzekł w przedmiocie żądań wnoszącej odwołanie dotyczących stwierdzenia nieważności zaskarżonego aktu z dnia 12 czerwca 2014 r.,
- obciążenie pozwanej całością kosztów postępowania poniesionymi, czyli kosztami poniesionymi zarówno w pierwszej instancji jak i dotyczącymi niniejszego odwołania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że zaskarżony akt jest obciążony istotnymi naruszeniami prawa i należy stwierdzić jego nieważność z następujących powodów:

- 1) oczywiste naruszenie prawa i brak uzasadnienia, co się tyczy oceny, że sprawa T-639/14 stała się bezprzedmiotowa, w zakresie, w jakim ocena ta jest oparta na domniemanym „zastąpieniu” zaskarżonego aktu przez akt Komisji z dnia 25 marca 2015 r.;